

KILS SKANDALAS 2

ANNIE WEST

*Negaliu tau
atsispirti*

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Annie West

**NEGALIU TAU
ATSISPIRTI**

Dviejų knygų serija
“Kils skandalas”
Antra knyga

Versta iš Annie West,
Claiming His Virgin Princess, 2022
© Annie West, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2024

ISBN 978-609-03-1007-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

Prologas

- Gal jis ir patrauklus, bet negaliu jo pakęsti. Kaip galėjo šitaip įskaudinti mūsų princesę? Tokia gera, o jis ėmė ir sudaužė širdį. O dabar ji tokia nelaiminga...

- Tyliau! Ji gali pasirodyti čia kiekvieną akimirką, - antra mergina nutildė pirmą. - Jau beveik laikas, o ji niekada nevēluoja.

Eidama vaikų skyriaus koridoriumi Ilsa pajuto, kaip padažnėjo širdies plakimas, nors veido išraiška išliko rami, o žingsniai - tolygūs. Visą gyvenimą daugiau nieko ir nedarė, tik stengėsi susigyventi su mintimi, kad visuomenė nuolat neuilstamai domėsis jos asmeniniu gyvenimu.

Stengėsi apsimesti, kad tai jos netrikdo.

Jei į viską reaguotų, išprotėtų.

Šalia einančios skyriaus vyriausiosios slaugytojos skruostai skaisčiai išraudo, akies krašteliu ji žvilgtelėjo į princesę.

Todėl Ilsa akimirką stabtelėjo pasigėrėti įmantria sienine tapyba, leisdama vyresniajai

moteriai atsitokėti.

- Šito dar nemačiau. Prieš mėnesį juk nebuvo. Tikrai pagyvina skyrių.

- Tikrai taip, Jūsų Šviesybe. Pacientams labai patinka. Patys išvardijo, ką norėtų matyti. Smagu regėti vaikų šypsenas, kai čia vaikštineja.

Ilsa linktelėjo galva, žvelgdama į nutapytą sceną su skaidriu kaip krištolas upeliu, fėjų įlanka, nykštukais ir įvairiausiai gyvūnais - nuo ežiukų iki vienaragių. Tolimajame kampe įžiūrėjo stūksančią puikią Altbūro karališkųjų rūmų, kuriuos taip gerai pažinojo, kopiją. Priešais pilį stovėjo iki skausmo pažįstama figūra su diadema ant aukso spalvos plaukų, laikanti tamsiaplaukio vyro, vilkinčio išskirtinę kaimyninio Valoro žalią karinę uniformą, ranką. Akivaizdu, tai ji pati ir karalius Liusjenas. Nors buvo įsitempusi, lūpos virptelėjo. Ar dabar, kai sužadėtuves nutrūko, dailininkas Liusjeną uždažys?

Tik Ilsai visai nelinksma. Nuotaika daug tamsesnė.

Ne dėl to, kad jiedu su Liusjenu nutraukė tarpdinastinių piršlių primestas sužadėtuves. Bet dėl to, kad buvo pavargusi, jog visur, kur tik eidavo, jai apie tai primindavo. Pavargo nuo to,

kad ją vertino dėl nutrūkusių sužadėtuvių.

Ne vienų, o dvejų nutrūkusių sužadėtuvių.

Vienas sužadėtinis žuvo per keistą nelaimingą atsitikimą, o antras, ją atstūmęs, mieliau pasirinko meilužę padavėją. Visi žvelgė į Ilsa, tarsi jos gailėdami. Emocijų burbului kylant į viršų princesei teko pasistengti jį sulaukyti. Troško privatumo, užuot vis virusi diskusijų apie nepavykusias vestuves katile.

Tačiau lazda turi du galus. Jei vengs viešumos ir nevykdys pareigų, žmonės manys, kad sielojasi dėl buvusio sužadėtinio.

Be to, iš patirties žinojo: darbas – geriausias vaistas nuo nerimo.

O juk ir vaikai jos laukė. Vaikai, kurių drąsa, susidūrus su sunkia ilga, nustelbė, regis, nereikšmingus rūpesčius. Jie nekantriai laukdavo princesės.

Ilsa šypsodamasi pasisuko į vyriausiąją slaugytoją. Žinojo atrodanti rami, tarsi neturėtų rūpesčių.

– Eime?

Abi įėjo į palatą, ten ligoninės lovose sėdėjo dvi paauglės. Jaunesnioji, netekusi plaukų nuo gydymo, čiupusi paslėpė po pagalve žurnalą.

Nevertėjo vargintis. Rūmų spaudos tarnyba

kasdien pranešdavo Ilsa apie padėtį. Jei teisingai prisiminė, šį žurnalą puošė skambi antraštė: „Ilsa gydos sudaužytą širdį, o Liusjenas puikuo- jasi nauja mylimąja“, straipsnyje princesei buvo priklijuota tragiškos lemties vienišės eti- ketė.

Kartais puiki Ilsa atmintis būdavo ne dovana, o Dievo rykštė.

***

Grįžusi namo Ilsa jautėsi beprotiškai pavar- gusi.

Be perstojo šypsotis ir būti tobula, santūria karališkąja asmenybe, kai nėra gerai neišsimie- gojai, reikia daug jėgų.

Ir kai paparcai iš už apsauginių barjerų vis mėto įkyrius klausimus. Tarp atjautos visuo- menės gailėsčio ir kandžių spaudos replikų – tarsi tarp kūjo ir priekalo: Ilsa jautėsi, tarsi šian- dien vietoj keturių viešų pasirodymų būtų turė- jusi keturiolika.

Ilsa padėkojo patarnautojui, atidariusiam du- ris į privatų karališkosios šeimos rūmų sparną. Vos tik durys už jos užsivėrė, kelis kartus kil- telėjo ir nuleido pečius, nusispyrė batelius at- viru kulnu ir palankstė kojine mis aptrauktų

pėdų pirštus.

Ilgos maudynės vonioje padės atsipalaiduoti ir atsikratyti įtampos. Šią mintį palydėjo tylus juokas. Princesės nejaučia įtampos. Tokia prabanga neleistina. Eidama plačiu koridoriumi savo apartamentų link, pro atviras karaliaus darbo kambario duris Ilsa išgirdo, kaip kažkas taria jos vardą. Ji sustingo.

- Piteri, ar esi įsitikinęs, kad tai gera mintis? - paklausė jos mama. - Ilsi dvidešimt septyneri, ne septyniolika. Išvežti ją kur nors tuomet buvo protinga, bet dabar tai būtų...

- Žinoma, tai gera mintis. Tuo metu vienintelė rizika kilo jos romantiškoms fantazijoms apie meilę. Šįkart ji taip traukia dėmesį, kad tai kenkia Altbūro interesams. Viskas kybo ant plauko. Santykiai su Valoru tapo dar labiau įtempti. Nutrūko derybos dėl sutarties.

Ilsa trūkšmingai įkvėpė, tarsi kažkas būtų trenkęs jai į pilvo rezginį. Odą išpylė šaltas prakaitas.

Tėvas mano, kad ji *kenkia* Altbūrai? Juk nuolat stengėsi dėl savo šalies.

Ilsa neprieštaravo tarpdinastinėms sužadėtuvioms su princu Džastinu, o jam žuvus - su

įpėdiniu Liusjenu. Nors dėl dalykinių derybų jautėsi lyg nenaujas automobilis, siūlomas nuolaidų ieškančiam pirkėjui. Tačiau įveikė išdidumą, kaip kadaise palaidojo romantiškas svajones ir padarė tai, ko iš jos reikalaujama.

Ilsa iš visų jėgų stengėsi užgniaužti viešas diskusijas apie savo gyvenimą, vykdydama karališkąsias pareigas, nors mieliau iš viso nebūtų mačiusi žmonių.

- Piteri! Kalbi nesąmones. Juk taip nemanai. Ilsa myli savo šalį. Joks kitas žmogus taip nesisitengtų dėl Altbūro. Ji niekada neatsisakė padaryti, ko prašoma.

Ilsos krūtinę užliejo šiluma. Ji prispaudė delną prie širdies. Bent mama tai suprato.

- O kaip kitaip. Juk šito ir buvo mokoma. - Pajutusi kylant kartėlį Ilsa nurijo sunkų gumulą gerklėje. Tėtis ją mylėjo - žinojo tai, tačiau ir šis balso tonas jai buvo iki skausmo pažįstamas. Įsijautęs į karaliaus vaidmenį ir tą perdėtą šeimos garbės jausmą. - Tačiau šiuo metu ji tik kelia rūpesčių. Būtų daug paprasčiau, jei jos čia dabar nebūtų.

Ilsa trūkčiojamai įkvėpė, tačiau oras taip ir nepripildė plaučių.

Štai ir atlygis už ištikimybę ir paklusnumą. Už

tai, kad visada užgniauždavo savo norus.

Septyniolikos tikėjo, kad meilė pakeis jos gyvenimą. Žinoma, klydo, tačiau išmoko, kad sudužus širdžiai nemirštama. Tapo stipresnė ir ryžtingesnė. Nusiraminiimą teikė pareigos, meilė savo šeimai ir kitų žmonių pagarba.

Tačiau dabar iš saviškių sulaukė tik gailesčio, nepažįstami žmonės uždavinėjo įkyrius ir nepadorius klausimus, o šeima...

Ilsa sumirksėjo. Apie tai neverta galvoti.

Ji suprato: svarbiausia, jog visą gyvenimą darė tai, ko iš jos tikimasi. Darė tai, kas teisinga.

Patikimoji Ilsa. Rūpestingoji princesė, kuri sušvelnino Altbūro karališkosios šeimos įvaizdį ir pasotino visuotinį norą matyti fotogenišką veidą žiniasklaidoje.

Tačiau juk ji buvo daugiau nei veidas, kurio reikėjo nepasotinamiems žurnalų viršeliams papuošti. Daugiau nei pokylių šeiminkė, mąloninga ambasadorė ar net dinastijos pėstininkė.

Visą gyvenimą Ilos ateitis buvo aiški, tiksliai apibrėžta, o dabar tas planas staiga sugriuvo, o jos laivas liko be vairo. Ir, jei tikėtų tėvo

žodžiais, šeimai ji tapo našta.

Kada paskutinį kartą buvo tiesiog Ilsa? Kada ką nors nuveikė tik dėl savęs?

Galbūt dėl to Ilsa jau taip ilgai jautė nerimą. Ne, blogiau nei nerimą. Jautėsi tuščia. Tarsi viskas, ką turėjo, būtų tik apvalkalas be jokios esybės.

Ilsa buvo išmokyta būti nepriklausoma. Žinojo, kad niekas kitas nepadės jai pasijusti geriau. Turi tai padaryti pati.

Staiga, apimta savanaudiškų jausmų, *užsino-rėjo* pasijusti geriau. Norėjo patirti ką nors kitką, ne tik atsakomybę ir pareigas, bent trumpam.

Norėjo patirti laisvės skonį. *Geidė* to kaip nieko kito.

1

Nojus linktelėjo, klausydamasis šalia sėdinčio vyro, išsamiai dėstančio savo verslo idėją.

Nei laikas, nei vieta tam nebuvo tinkami. Prabangiame Monako jachtų klube buvo pilna žmonių, o grupės atliekama muzika pro atviras duris sklido į didžiulę terasą. Tačiau Nojus suprato

pradedančiųjų verslininkų norą čiupti bet kurį potencialų investuotoją už ragų, kai tik tam pasitaiko proga. Be to, idėja gana įdomi.

Tačiau jo dėmesys vis kryo į šokių aikštelę.

Ten sukosi gražūs žmonės, arba žmonės, kurie buvo gana turtingi, kad apsimestų tokie esantys. Vyresni šoko santūriai. Jaunesniems akivaizdžiai labai rūpėjo tai, kaip jie atrodo. Nojus kartais pagaudavo į save nukreiptus moterų žvilgsnius, kai šokėjos bandydavo įsitikinti, ar jas pastebėjo.

Tačiau viena išsiskyrė iš visų.

Kaip ir kitos, akivaizdžiai priklausė privilegijuotajai klasei ir buvo maloni akiai. Tik atrodė visiškai pasinėrusi į muziką ir nesidomėjo, kas ją stebi. Kūnas judėjo į taktą taip, kad traukė žvilgsnį kaip magnetas.

Tačiau mergina išsiskyrė ne tik tuo, kad buvo įsijautusi į šokį ir akivaizdžiai nesidomėjo visuomenės grietinėle.

Trumpa blizganti karališko mėlynumo suknelė, raudonai dažytos lūpos, ant pečių laisvai krintantys auksiniai plaukai – tikra įsikūnijusi pagunda.

Pakako tik stebėti grakščius gundančius judesius, kad Nojus kūną apimtų geidulinga

įtampa.

Nojus negalėjo jos išmesti iš galvos nuo pat vakar, kai sąmoningai išlaikė atstumą.

Ilsa iš Altbūro, Alpių karalystės, garsėjančios slidinėjimo trasomis, bankininkyste, robotikos pramone ir savitomis karališkomis tradicijomis.

Princesė Ilsa.

Nojus dažnai susitikinėdavo su turtingomis moterimis. Dabar, tapus milijardieriumi, tokių jo rate buvo nemažai. Tačiau jis turėjo giliai įsišaknijusį išankstinį nusistatymą prieš snobiškas asmenybes, įsitikinusias, kad paveldėtos privilegijos daro jas pranašesnes už kitus. Neabejotinai, ši princesė bus viena iš jų.

Tačiau vakar, per labdaros pietus, Nojui kilo abejonų.

Mergina buvo elegantiška, santūri ir maloni – viskas, ko galėtum tikėtis iš karališkosios šeimos atstovės. Labai graži, jei pirmenybė būtų teikiama šviesiaplaukėms sniego karalienėms. Tačiau jo dėmesį patraukė kai kas kita. Ją gaubianti ramybės aura atrodė keistai trapi.

Bet juk tai nesąmonė....